

РЕШЕНИЕ

№ 6992

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8075** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал.1 от ЗАНН. Образувано е по жалба на Патентно ведомство на Р България, чрез процесуалния му представител юрк. Б., срещу съдебно решение № 2574 от 11.07.2022г. по АНД № 3980/22 г., постановено от СРС, НК, 111 състав, с което е отменено наказателно постановление №176/09.12.2020г., издадено от председателя на Патентното ведомство на Р България, с което на Й. Д. Д. е наложено административно наказание- „глоба“ в размер на 2 500 лева за извършено административно нарушение по чл.13, ал.2, т.2 от ЗМГО, отменено същото в частта, с която на основание чл.127, ал.5 от ЗМГО се отнемат в полза на държавата и подлежат на унищожаване изрично посочени в наказателното постановление стоки, както и отменено в частта, с която на основание чл.54 от ЗАНН задържаните стоки- чифт спортни обувки със знаци „V. GIULIA“, чифт спортни обувки, означени със знаци „JOMOS“, чифт спортни обувки, означени със знаци „RAW DENIM“, чифт спортни обувки означени със знаци „S. G.“, чифт спортни обувки, означени със знаци „BUCCO“, два чифта ботуши, означени със знаци „CICLE S.“ са върнати на Й. Д. Д..

Със същото решение Патентното ведомство на Република България е осъдено да заплати на Й. Д. Д. направените в хода на съдебното производство разноски за договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за упълномощен защитник в

размер на 450 лева, както и да заплати по сметка на СРС сумата от 5 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е издадено в нарушение на закона с оглед застъпения от първоинстанционния съд извод за допуснато процесуално нарушение с факта на невлязлото в сила прокурорско постановление за прекратяване на наказателното производство; на аргументите в съдебното решение, обосновани с Тълкувателно решение №1 от 31.05.2013г. и чл.243, ал.4 от НПК, сочещи лицата с право на обжалване на едно прекратително постановление на прокурора относно престъплението по чл.172б, ал.1 от НК, жалбоподателят противопоставя разпоредбата на чл.75, ал.3 от НПК, която тълкува в смисъл, че пострадалият бива конституиран в досъдебното производство единствено ако той изрично поиска това. Жалбоподателят счита, че прокурорът е нямал задължение да уведомява ошетените юридически лица; в хода на досъдебното производство били разпитани представители на маркопритежателите, били са наясно с воденото производство, но не са изразили желание представляваните от тях дружества да бъдат конституирани; твърди се, че за застъпването на извода на съда в противоположната насока е било нужно той да изследва цялата прокурорска преписка, а не само крайния й акт.

В отговор на касационната жалба процесуалният представител на ответника изцяло споделя мотивите на въззивната инстанция и моли решението на бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Отделно от това твърди, че не е доказателствено обезпечена изложената в наказателното постановление фактическа обстановка и не е посочен ясно и прецизно предмета на нарушението. Претендират се направените от ответника разноси, в това число и за касационната инстанция.

Представителят на СГП моли касационната жалба да бъде уважена и отменено решението на Софийски районен съд.

След запознаване с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок и от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. В тази връзка жалбата е процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че НП следва да се отмени, поради издаването му в противоречие с административно- производствените правила- чл.36, ал.2 от ЗАНН. При издаването му не е съставян акт за установяване на административно нарушение, а наказващият орган се е позовал на постановление за прекратяване на наказателното производство по пр. пр.133/2020 на Пловдивска военно- окръжна прокуратура, постановено по ДП № 21-РП/20 по описа на същата прокуратура от 23.07.2020г., което постановление не е влязло в сила и не представлява стабилен акт, с който може да се постави началото на настоящото административнонаказателно производство.

Този извод е правилен и се споделя от касационната инстанция.

Досъдебното производство №21-РП/2020 по описа на В.- П. е образувано на 26.03.2020г. с оглед данни за извършено престъпление по чл.172б, ал.1 от НК и във връзка с извършена проверка на обект, в който Й. Д. Д. извършвал продажба на спортни обувки. След проведеното разследване и множество следствени действия, в това число експертиза за установяване нарушаване на правото на индустриална собственост, свидетелски показания и др., е изготвено постановление за прекратяване на наказателното производство по делото, в което е застъпен извод, че Й. Д. Д. е осъществил от формална страна престъпление по чл.172б, ал.1 от НК, но

обществената опасност на това деяние е явно незначителна. Посочено е, че наказателното производство срещу Й. Д. Д. се прекратява на основание чл.24, ал.1, т.1 от НПК вр. чл.9, ал.2 от НПК, както и че препис от същото постановление освен на Д., като му се окаже правото на обжалване, да се изпрати на председателя на Патентното ведомство за сведение и с оглед, цит.: „преценката за евентуално ангажиране на административнонаказателната отговорност на Д., на основание чл.53, ал.2, б.А от НК- веществените доказателства – общо 87 чифта спортни обувки, както следва...да се отнемат в полза на държавата.“. Посочено е, че въпросните веществени доказателства, след влизане в сила на постановлението, следва да бъдат предадени на Патентното ведомство на РБългария.

С постановлението не е разпоредено препис от същото да бъде връчен на ощетените юридически лица, каквито са притежателите на съответните търговски марки, респ. техните представители на територията на страната. Съгласно Тълкувателно решение №1 от 31.05.2013г. на ОСНК на ВКС и т.3.2 от същото, от престъплението по чл.172б, ал.1 от НК има пострадало/ощетено юридическо лице и това е притежателя на правото на марка, който има право да се конституира в качеството на граждански ищец.

В конкретния случай има ощетени юридически лица, чиито права и интереси са засегнати с престъплението по чл.172б от НК, нещо повече- техни представители са били разпитвани в хода на наказателното производство и компетентната прокуратура е била длъжна да ги уведоми за прекратяване на производството и им разясни правото на обжалване, каквото задължение има по смисъла на чл. 243, ал.4 от НПК. Отсъства годин процесуален акт- влязло в сила постановление на прокуратурата, което да постави началото на административнонаказателното производство в приложената хипотеза по чл.3б, ал.2 от ЗАНН. Безспорно, тази разпоредба дава възможност да се образува административнонаказателно производство в отклонение на правилото за съставяне на АУАН, но само и единствено въз основа на актове на съда и прокуратурата за прекратяване на наказателно производство, които са влезли в сила т.е. за тях да не съществува бъдеща процесуална възможност да бъдат отменени и разследването по досъдебното производство продължено.

Не се споделят доводите на жалбоподателя, че в случая трябва да се съобрази разпоредбата на чл.75, ал.3 от НПК и че прокурорът няма задължение да уведоми ощетените юридически лица, тъй като служебно не може да ги конституира в производството, ако те изрично не са пожелали. Прокурорът има задължение да уведоми и разясни правото на жалба на ощетените юридически лица по силата на разпоредбата на чл.243, ал.4 от НПК, което не е обвързано с конституирането им като в страна в процеса и което конституиране може да бъде извършено едва в съдебната фаза на наказателното производство. Цитираната разпоредба на чл.75, ал.3 от НПК касае права на пострадалите лица в досъдебното производство и няма отношение към ощетените юридически лица, чиито права законодателят е предвидил да се реализират за първи път едва в хипотезата на обжалване на постановление за прекратяване на наказателното производство.

Отмяната на наказателното постановление в частта му, с която на основание чл.127, ал.5 от ЗМГО вещите, предмет на нарушението, са отнети в полза на държавата, е извършена от въззивния съд на самостоятелно, различно от цялостното мотивиране основание, което не се споделя от касационния съд, но е правилно като краен резултат. Въззивният съд е посочил, че е безпредметно повторното отнемане на тези вещи с наказателното постановление, след като същите вече са отнети с

постановлението на прокурора по реда на чл.243,ал.2 от НПК. Точният смисъл на диспозитива на прокурорското постановление е, че тези вещи се предават на Патентното ведомство с оглед бъдещата преценка за търсене на административнонаказателната отговорност на конкретното лице и евентуалното им отнемане на основание чл.53, ал.2,т.А от НК т.е за същите отсъства произнасяне по същество на правния спор.

Като е достигнал до извод за незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да се остави в сила.

Решението следва да бъде потвърдено и в частта за разноските с оглед упражненото процесуално представителство по пълномощие пред въззивната инстанция, своевременното им поискване от спечелилата страна и доказването им по размер.

Изходът на спора определя като основателно и искането на представителя на ответника за присъждане на разноски в размер на 550 лева за процесуално представителство пред настоящата инстанция, Своевременно заявено е и надлежно доказано като заплатено. Адвокатското възнаграждение е минимално предвиденото в Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер (в актуалните й разпоредби към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие във връзка с настоящата инстанция), поради което направеното възражение за прекомерност от жалбоподателя не може да бъде споделено. Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2574 от 11.07.2022г., постановено по АНД № 3980/22 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Патентното ведомство на Република България да заплати на Й. Д. Д. разноски по делото в размер на 550 лева (петстотин и петдесет) за настоящата съдебна инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: